

filmoteca

Antonia's Line

Bel Olid

Professora de Didàctica de la Llengua i la Literatura i de les Ciències Socials a la UAB i presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana

El cinema, els llibres, la ficció, ens omplen la vida. Hi assagem com estimar, com patir, com apassionar-nos. Hi anem a plorar quan ens cal, a riure, a fer-nos una mica més ample el nostre món més o menys còmode. Començava a fer-me adulta en una petita ciutat de comarques, no sabia que existís Internet i el més a prop que havia estat de descobrir les orientacions sexuals no normatives era el veí gai de davant de casa, que tothom deia que tenia sida perquè era maricon i que es moriria.

Va sortir *Philadelphia*, en què hi havia uns maricons que també tenien sida i també es morien. Tot allò em semblava ofensiu, però encara no sabia per què. Els comentaris a casa, el menyspreu dels veïns, la relació entre ser homosexual i merèixer morir. Em feria molt endins, em semblava mesquí i horrible. I no sabia per què. Créixer com a dona no heterosexual en una petita ciutat de comarques, ara fa trenta anys, en un barri perifèric, era sentir el desig topant contra les parets dels tòpics, els prejudicis i l'odi. Era saber que això que sentia al sexe quan mirava els pits de la professora de literatura no podia ser

fastigós, diguessin el que diguessin. Era tot el contrari; era llum i era aire i era vida. I no saber on mirar per aprendre a voler d'aquella manera.

Als cinemes del meu voltant hi feien *Pretty Woman*, *Jurassic Park*, *Aladdin*. Les poques noies que sortien a les pel·lícules s'enamoraven de nois i ells s'enamoraven d'elles i es feien un petó i tot anava bé, al final. No com els mariques de *Philadelphia*. Jo no sentia que tingués res a veure amb aquells homes, com no sentia que tingués res a veure amb aquelles dones. No només pel desig que m'esclatava a la carn i que no era com el d'aquells personatges de cartró pedra; també, sobretot perquè tenia l'aspiració de fer alguna cosa a la vida més enllà d'estar pendent d'agradar als homes. Volia explorar, viatjar, descobrir(-me), escriure.

Tot allò no sortia a les pel·lícules comercials i el Verdi, el Renoir o el Maldà quedaven molt lluny. I llavors vaig veure els cartells: al teatre Monumental hi farien un cicle de cinema «independent». Hi vaig fer cap com qui es mor de calor i es llança a una piscina sense estar segura de si sabrà nedar-hi. No recordo quines

Vaig sentir, amb aquella pel·lícula, que em parlaven del que podia ser, si volia. Algú viu, amb somnis, amb dret a ser. Va fer-me d'escenari per assajar, amb la imaginació, altres maneres de viure

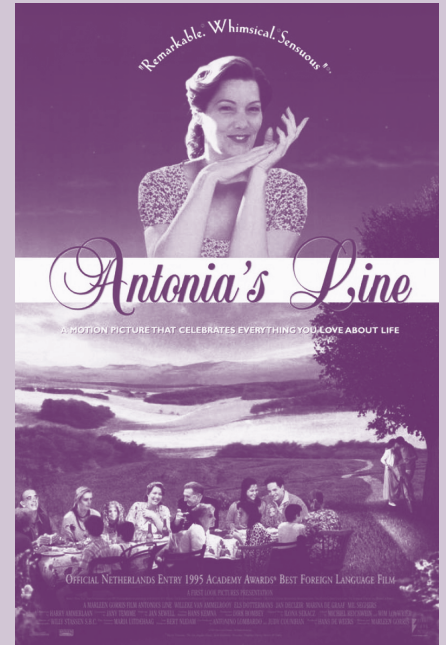
altres pel·lícules vaig veure. *Antonia's Line* se'm va menjar tota l'atenció. Quatre generacions d'una família de dones que vivien com els semblava. Que es feien costat, reien, sentien. Que tenien ànima. La filla de l'Antònia s'enamorava de la mestra de la seva filla i la mestra s'enamorava d'ella i es besaven, però sobretot vivien felices. No els esperava cap càstig diví, no mereixien ser infelices. Quan un amic de l'Antònia trucava a la porta per preguntar-li si li calia marit, ella responia «per a què?». Acabaven sent amants, ell i l'Antònia, però no pas per necessitat, sinó per pur plaer de viure. Em va impactar també veure-les fer servir la violència per protegir-se. No eren víctimes inevitables d'un destí desafortunat quan un home intentava violar-les: agafaven una forca i l'hi clavaven als ous. Autodefensa feminista en una pantalla enorme. I jo amb dinou anys i tota la set d'aquella aigua que no sabia que tenia.

No sé si em va canviar la vida, *Antonia's Line*. Sé que em va fer mirar al meu voltant i reconèixer les altres Antònies que m'envoltaven. Sé que tota la seva màgia em va oferir una veritat més ferma que Disney, que

Hollywood, que el cine de crispetes i Pepsi on havia anat amb els pares. Vaig sentir, amb aquella pel·lícula, que em parlaven del que podia ser, si volia. Algú viu, amb somnis, amb dret a ser. Va fer-me d'escenari per assajar durant molts mesos, amb la imaginació, altres maneres de viure.

Vaig continuar anant al Monumental cada cop que hi passaven alguna pel·lícula. En vaig veure moltes de bones, moltes de vibrants, algunes d'avorrides. Vaig descobrir-hi mirades més complexes sobre el món, amors més turmentats, esperances més ben construïdes. I vaig aprendre a buscar aquella aigua que em calmava la set que tot just descobria que tenia.

Ara que els meus fills comencen a fer-se grans en una ciutat més ampla, amb l'univers a l'abast d'Internet, penso sovint en aquell teatre de comarques. En el FIRE!! que munta el casal Lambda i com m'hauria agradat anar-hi quan creixia. En com veure els teus somnis en una pantalla enorme, amb tot el luxe que es permeten els que viuen conforme a la norma qualsevol dia, ens fa sentir més lliures. ■

Antonia's Line
Marleen Gorris

1995